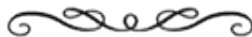

ĐIỆP VIÊN KHÔNG KHÔNG THẤY

Điệp viên 00 Thấy thuộc Tổ Công An chuyên trách về tình báo phản gián tại Sài Gòn nhận lệnh công tác:

"Phải tìm cho được một điệp viên người nước ngoài của địch mới gửi vào đang âm thầm hoạt động trong thành phố của chúng ta. Nhận dạng tên điệp viên lạ - Người thuộc một trong các sắc tộc Á châu, nhìn bề ngoài y như VN, nói tiếng Việt như người Việt vậy... Chấm hết..."

Điệp viên 00 Thấy nhận chỉ thị than trời. Mẹ nó, thằng dog này nó nhìn y như VN nói tiếng Việt như người Việt đang hòa lẫn trong 8 triệu dân Sài Gòn thì làm sao mà phân biệt để bắt nó đây? Tuy vậy với khả năng "nghịệp vụ cao" 00 Thấy cũng cố gắng theo dõi và sàng lọc. Một bữa 00 Thấy tất tả, hộc tốc chạy vào xin lệnh sếp:

"Thủ trưởng, cho lệnh bắt nó ngay, em tìm được rồi!" **Thủ trưởng hỏi** "Làm sao cậu biết là nó?"

00 Thấy trả lời: "Thưa thủ trưởng, mấy hôm nay em theo dõi thấy thằng này lạ lắm. Nó đi Honda trên phố mà cứ hễ thấy đèn đỏ, dù là chỗ đó chẳng có công an mẹ gì hết, nó cũng cứ dừng lại đợi cho đến đèn xanh mới chạy... Mẹ nó, dân thành phố mình có thằng nào "hăm" thế đâu? Không công an thì cứ "bùng" chứ mắc gì mà đỗ xe lại với đèn đỏ..."

Thủ trưởng vẫn chưa tin lắm, nói: "Thì cũng có người này người kia, biết đâu anh đấy chỉ vì muốn lưu thông nghiêm luật mà thôi..."

00 Thấy nói tiếp "Chưa hết thủ trưởng, khi vào quán nó gọi thức ăn người ta đem ra cho nó là nó cứ luôn mồm cảm ơn... Ơn với iếc cái con mẹ gì. Mua thì bán chứ gì mà cảm ơn. Đã vậy khi bước ra khỏi quán có đứa bé chạy đâm sầm vào nó, nó chẳng những không kiểm tra xem có bị thằng bé móc túi hay không mà còn đỡ đứa bé lên rồi mồm xin lỗi... hỏi thăm thằng bé có sao hay không? Vậy mà không lạ sao được, cánh VN mình thời bây giờ thì mấy tiếng cảm ơn hay xin lỗi nó đã thuộc từ "đồ cổ" đâu còn ai xài nữa đâu".

Thủ trưởng vẫn chưa bị thuyết phục lắm... "Thì đời sống văn minh, cũng phải có người thực hiện nếp sống văn hóa cao chứ..."

00 Thấy nói tiếp... "Còn chuyện này em kể nốt sếp nghe. Em theo nó mấy hôm nay, em thấy nó muốn làm cái gì thì làm, chuyện lớn chuyện nhỏ gì nó cũng tự quyết định và chịu trách nhiệm chứ chẳng chờ... ý kiến lãnh đạo như... chúng ta..."

Thủ trưởng chưa nghe dứt đã quát lên... "Thôi thôi! đúng nó rồi... nó không trốn trách nhiệm, chẳng chờ ý kiến lãnh đạo... thì thằng này không thể nào là... phe mình được..."

EM ƯỚC

*Em ước chồng em như giáo viên
Trả bài anh nghĩ đến thường xuyên
Đêm về cứ thế không cần nhắc
Cuộc sống vui tươi hết muộn phiền.*

*Em muốn chồng như bác sĩ cơ
Chả cần văn vẻ, chả làm thơ
Cứ vào là bắt cởi quần áo
Nhanh gọn để em khỏi phải chờ.*

*Em lại ước chồng giống phi công
Máy bay anh lái cứ như không
Tọa độ chỗ nào anh rõ hết
Khỏi phải lò mò, đỡ mất công.*

*Em thích chồng như thợ điện nè
Rất giỏi lần theo những cái khe
Mỗi khi anh cắm vào trong ổ
Máy móc theo nhau chạy phè phè.*

*Em cũng muốn chồng giống sĩ quan
Súng ống luôn luôn được sẵn sàng
Anh bắn phát nào ra phát nấy
Trăm lần trăm trúng, nghĩ mà ham.*

*Em ước chồng như một chuyên gia
Chứng khoán kinh doanh rất tài ba
Khi lên, khi xuống, khi trời sục
Quy luật anh thông, khỏe đến già.*

*Em ước chồng như sếp ngân hàng
Luôn nhắc người ta nhớ kỹ càng
Nếu mà rút sớm thì sẽ thiệt
Lợi ích đôi bên giảm rõ ràng.*

*Vẫn biết mỗi nghề một hay riêng
Quan trọng chồng em phải thật siêng
Mỗi nghề học lấy vài ưu điểm
Như kể trên này, ắt lên tiên.*

